

Подвигът на една костенурка — великанъ

По Хорачио Квирого

Въ Буенос-Айресъ имаше някога единъ човекъ, който биде щастливъ здравъ и богатъ. Единъ денъ обаче той се разболѣлъ и лѣкаритѣ му казаха, че за него има само едно спасение: трѣба да поживе въ планината. Болниятъ не искаше и да чуе за това, защото имаше четири сестри, за които трѣбвало да се грижи. Отъ денъ на денъ положението му ставало все по-лошо, докато единъ денъ негова приятелъ, директоръ на зоологическата градина, му казалъ:

— Ти си мой приятелъ и единъ добъръ и работливъ човекъ. Затова желая да отидешъ въ планината, да подишешъ чистъ въздухъ, да оздравѣешъ — съ една дума искалъ да ти помогна. Ти си отгиченъ човекъ и ще бидешъ дикъ закъсно. А пъкъ азъ ще ти дамъ предварително пари за убити дивецъ, за да можатъ накупитъ ти братя да се презарематъ.

Болниятъ се съгласилъ и отишълъ въ планината, далечъ отъ хората. Тамъ бѣ много топло и той се чувствувалъ добре. Живѣлъ съсемъ самъ въ гората, хранилъ се съ дивецъ и ядъл много плодове. Спалъ подъ дърветата, а когато времето се разваляло, той си правелъ въ петь минути една колиба отъ палмови листа. Така живѣлъ той и се чувствувалъ много добре. Скоро обаче той ноще пакъ почервенѣло, глѣдо му се заважало и той ималъ винаги огниченъ жетитъ. Винакъ, тъймо когато билъ страшно гладенъ, защото отъ два дни не можалъ да убие никакъвъ дивецъ, той излязълъ на бѣга на

една широка рѣка огромна костенурка. Скоро забелѣзалъ, че тя била нахранена въ края. Макаръ че билъ много гладенъ костенурката му докарала и той решилъ да я пошпа. Трѣбвало този пътъ да се откаже отъ вкупното костенурско месо. Възразъ костенурката съ едно аме и я довалялъ до колибата си. Отъ този денъ той полагалъ найчисти грижи за нея. Минали дни и седмици, докато единъ денъ костенурката оздравѣла изцяло.

Ала сега благодетелътъ ѝ се разболѣлъ. Върсило го, силитѣ му го напустили, всѣки денъ положението му се влошавало. Не можалъ да се надигне вече отъ леглото си. Жандата го напичвала страшно. Неколко му ималъ човекъ, който да разбере какъва му, но въпрѣки това той започналъ да говори само:

— Ще умре, — казалъ той, — само съкъ и не мога вече да стана. Няма дори никой, който да ми даде нѣщо за пиене. Ще умре тукъ отъ гладъ и жажда.

И той изгубилъ съзнание. Но костенурката чула и разбрала. И тя казала: — „Този човекъ, когато не ме каралъ, макаръ че бѣше много гладенъ. Той не лѣкуваше, а сега трѣба азъ него да лѣкувамъ.“

Тогвава костенурката тръгнала изъ гората да дери вода. Намѣрила една черупка, напълнила я съ вода и я донесла на болния. Следъ това тя събрала сочни корени и трева и благодетелъ и казалъ безъ да знае кой му носи храната. Всѣка сутринъ костенурката излизала въ гората и не се връщала до тогва докато не бѣ събрала достатъчно храна за